

Arrest

nr. 59 944 van 18 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 9 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. FLACHET, loco advocaat J. TIELEMAN, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 28 april 2010, verklaart er zich op 28 mei 2010 vluchteling.

1.2. Op 7 januari 2011 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 10 januari 2011 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Hindoe afkomstig uit de deelstaat Haryana, India. In 2007 ontmoette u een moslimmeisje op het huwelijksfeest van een vriend van u in Narwana. U zou er die dag niet mee hebben gesproken maar u schreef haar later een brief die u haar persoonlijk bezorgde op een zondag wanneer ze naar de markt kwam waar uw vriend een winkel had. Later ontmoetten jullie elkaar

tijdens de weekends in de winkels op de markt. In 2008 zijn jullie samen naar Delhi gegaan waar jullie religieus gehuwd zijn in Shiv Mandir, een Hindoe tempel in Kalkaji. U werkte reeds sinds 2006 in Ganaur, nabij Delhi. Omdat u bang was dat één van de jongens van uw dorp die in dezelfde fabriek werkten aan de familie van uw echtgenote zou zeggen dat jullie gehuwd waren, stopte u in 2008 met werken in Ganaur. Enkele maanden later, toen u geen geld meer had, vertelde u uw ouders dat u gehuwd was met een moslima en dat ze zwanger was. Daarop keerde u samen met uw echtgenote terug naar uw dorp en jullie trokken samen in bij uw ouders. Enkele dagen later, wanneer u niet thuis was, kwamen zo'n zeven à acht mannen, waaronder een broer van uw echtgenote, naar het huis van uw ouders. Uw vader werd geslagen en uw echtgenote werd meegenomen. U wilde klacht neerleggen bij de politie en betaalde zelfs 60.000 Indische Roepies maar de politie hielp u niet. Enkele dagen later werd u zelf op straat aangevallen door vier à vijf gemaskerde mannen. Ze sloegen u met stokken maar u kon ze van hun motorfiets duwen en slaagde erin te ontsnappen. Uw familie besloot dat jullie moesten vluchten en uw vader verkocht daarop jullie huis. Ongeveer acht à tien dagen nadat u was aangevallen, verliet u uw dorp en ging u met een deel van de opbrengst van de verkoop van uw ouderlijk huis, 1 miljoen Indische Roepies, naar Delhi. Daar verbleef u opnieuw bij een vriend van u waar u vroeger ook woonde. Zo'n twee tot drie maanden later, in augustus 2009, reisde u met een smokkelaar die voor u een vals paspoort had geregeld naar Europa. Onderweg werd u ergens in een onbekend land nog ongeveer drie maanden door de smokkelaar vastgehouden in een huis. In oktober 2009 kwam u aan in België. U diende geen asielaanvraag in en leefde op straat. Begin 2010 reisde u met de trein naar Duitsland, waar u na de grens werd gearresteerd door de politie. Ze vroegen u of u asiel wilde aanvragen maar u weigerde en kwam terug naar België. Uiteindelijk diende u op 28 mei 2010 een asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u geen enkel document neer.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stelt vast dat uw verklaringen bevreemdend, tegenstrijdig en onsamenhangend zijn waardoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Ter eerste kan er worden verwezen naar uw laattijdige asielaanvraag. Dat u al sedert oktober 2009 ongeveer in België verbleef maar pas op 28 mei 2010 asiel aanvroeg, ondermijnt als dusdanig reeds de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging in uw land van herkomst. Dat u niet wist dat u asiel moest aanvragen of hoe u dit moest doen (zie gehoorverslag CGVS p. 5), is geen afdoende verklaring. Van iemand die zijn land van herkomst diende te ontvluchten omwille van de vrees te worden vermoord en geen effectieve bescherming kon krijgen van de plaatselijke autoriteiten, kan er worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om elders bescherming te verkrijgen. Dat u slechts asiel aanvroeg nadat u meer dan een maand eerder reeds als illegaal bent gearresteerd door de Duitse politie en nadat iemand u, zoals u zelf verklaarde, vertelde dat u na een asielaanvraag een slaapplek en eten zou krijgen, doet twijfels rijzen omtrent het motief van uw asielaanvraag. Dat u op zoek was naar internationale bescherming lijkt weinig prioritair te zijn geweest.

Ten tweede legde u tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af tijdens uw asielprocedure. Zo maakte u het niet duidelijk hoe en wanneer u uw vriend leerde kennen op wiens huwelijksfeest u in 2007 voor het eerst in contact kwam met uw latere echtgenote. Toen u deze vraag de eerste keer werd gesteld, verklaarde u hem te hebben ontmoet wanneer u af en toe ging werken in Narwana (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Verder verklaarde u enkel in 2007, met name gedurende drie maanden, namelijk november, december en januari daar te hebben gewerkt (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Toen u, nadat u al eerder verklaarde dat het huwelijksfeest plaats vond in 2007 (zie gehoorverslag p. 7), werd gevraagd naar de dag waarop het huwelijksfeest viel, verklaarde u dat dit in april was (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Toen u geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheid dat u het huwelijksfeest van die vriend een half jaar eerder situeerde dan de periode waarin u in Narwana werkte en zo die vriend leerde kennen, beweerde u plots dat u die vriend al langer kende (zie gehoorverslag CGVS p. 9). U zou in het verleden namelijk al in zijn winkel zijn geweest om bouwmaterialen te kopen om uw huis en een tempel in uw dorp te renoveren en hij kwam daarnaast ook soms naar uw dorp omdat hij de personen voor wie u verbouwingen deed goed kende (zie gehoorverslag p. 10). Dat u niet dit te vertellen wanneer u de eerste keer gevraagd werd van waar u uw vriend kende, doet twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het is bovendien ook weinig aannemelijk dat u als Hindoe zou uitgenodigd worden op het huwelijksfeest van een moslim die u enkel zou kennen op de manier zoals u ze later beschreef.

Verder zou u uw echtgenote enkel op openbare plaatsen, namelijk in de winkels op de markt hebben ontmoet (zie gehoorverslag CGVS pp. 10 – 11). Gezien de taboe die er in India rust op een relatie tussen een Hindoe en een Moslim, is het niet geloofwaardig dat u in het openbaar met uw aanstaande echtgenote zou hebben afgesproken. Dat u toen niet wist dat dit gevaarlijk kan zijn (zie gehoorverslag CGVS p. 10), is wel zeer merkwaardig. Gezien u zelf in een gemeenschap woonde

waarin vaak sprake is van conflicten tussen verschillende religieuze gemeenschappen kan er van u worden verwacht dat u op de hoogte bent van deze problematiek.

Voorts legde u ook vage verklaringen af omtrent de reden waarom u in 2008 stopte met uw werk in een fabriek in Delhi, hetgeen ertoe leidde dat u geen geld meer had en diende terug te keren naar uw dorp van herkomst. Zo stelde u dat u daar stopte met werken omdat u bang was dat één van de jongens van uw dorp die ook in de fabriek werkte aan de familie van uw vrouw zou vertellen dat jullie gehuwd waren (zie gehoorverslag CGVS p. 13). Op de vraag hoe zij wisten dat u met een moslimvrouw gehuwd was, gaf u echter vage en onduidelijke antwoorden. Zo stelde u dat ze wisten er een jongen uit het dorp gevlucht was die gehuwd was met een moslimvrouw en dat u niet veel meer naar uw dorp ging (zie gehoorverslag CGVS p. 13). U bleef echter zeer vaag en maakte compleet niet duidelijk hoe men op de hoogte was van uw huwelijk.

Verder is het ook zeer bevreemdend dat u geen enkel document kunt neerleggen ter bewijs van uw klacht bij de politie nadat uw vader in elkaar geslagen was en uw echtgenote meegenomen is. Uw verklaringen dat u meermaals naar de politie ging en zelfs 60.000 Indische Roepies betaalde maar u niet werd geholpen door de politie omdat de familie van uw echtgenote misschien meer geld betaalde aan de politie kan niet overtuigen (zie gehoorverslag pp. 14-15). Wanneer een klacht wordt neergelegd, ontvangt men hiervan een First Information Report, ook al gebeurt er verder niets met die klacht. U zou dus op zijn minst dit document moeten kunnen voorleggen.

Voorts maakte u het ook niet aannemelijk dat u enkele dagen nadat uw echtgenote zou zijn meegenomen zelf zou aangevallen zijn op straat. Zo beweerde u eerst dat de mannen die uw echtgenote meegenomen hadden ermee gedreigd hadden u te vermoorden. Althans dit is wat ze op dat moment zeiden (zie gehoorverslag CGVS p. 14). Dat u enkele dagen later door diezelfde mannen zou zijn aangevallen op straat is weinig overtuigend. Het is namelijk niet geloofwaardig dat u door vier à vijf mannen die u wilden vermoorden langs achter wordt aangevallen en u hierbij met een stok tegen uw hoofd wordt geslagen maar dat u er toch in slaagt te kunnen vluchten (zie gehoorverslag CGVS p. 15). Op de vraag hoe u daarin slaagde, beweerde u met hen te hebben gevochten en hen van hun motor hebben geduwd (zie gehoorverslag CGVS p. 19). Het is echter weinig geloofwaardig dat u gewond kan vluchten van vier à vijf mannen op een moto die de intentie hadden u te vermoorden.

Tot slot dient het CGVS op te merken dat u geen enkel document kon voorleggen dat uw identiteit en nationaliteit, noch uw asielrelaas, noch uw beweerde reisweg zou kunnen staven.

Op basis van bovenstaande bevindingen dient het CGVS dan ook vast te stellen dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op een schending van artikel 1 van de Conventie van Genève, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker meent dat hij wel degelijk onder het toepassingsgebied van artikel 1 van de Conventie van Genève en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet valt. Verzoeker dreigt immers het slachtoffer te worden van het interreligieus geweld. Bovendien dreigt hij vervolgd te worden bij een eventuele repatriëring naar zijn land omdat hij met valse documenten zijn land verliet en in België asiel aanvroeg. Verzoeker verwijst ter ondersteuning naar het '2010 Report on International Religious Freedom - India' van United States Department of State waarin verscheidene incidenten van interreligieus geweld tussen moslims en Hindoes worden aangehaald waarbij mensen het leven lieten en tallozen ernstig gewond werden. Verzoeker haalt, wat gemengde huwelijken in India betreft, het Country of Origin Information Report aan van de UK Home Office. Ter ondersteuning van zijn vrees omwille van zijn asielaanvraag in het buitenland wijst verzoeker op informatie van de 'Immigration Board of Canada'.

Verzoeker tracht vervolgens de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen:

- Wat zijn laattijdige asielaanvraag betreft, merkt verzoeker op dat hij geen andere taal kent dan het Hindu. Hij wist niet op welke manier hij bescherming kon krijgen in België.
- Verzoeker verwijst naar de argumentatie die werd aangehaald onder punt 1.1 in zijn verzoekschrift aangaande de corruptie bij de politie en de falende justitie wat betreft het interreligieus geweld in India.

- Verzoeker meent dat de bestreden beslissing zich foutief baseert op vage beweringen en vermoedens. Verzoeker verwijst naar het beginsel 'in dubio pro reo' volgens hetwelk de twijfel omtrent de feiten in het voordeel van de verzoekende partij speelt.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker subsidiaire bescherming aangezien hij immers een onmenselijke en vernederende behandeling vreest bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

2.2. Verzoekers relaas berust op de problemen die hij vanwege zijn schoonfamilie heeft ondervonden nadat hij als hindoe een huwelijk was aangegaan met een moslima.

De Raad stelt vast dat hoewel dit een essentieel element is in iedere procedure verzoeker geen begin van bewijs neerlegt over zijn identiteit of nationaliteit en hij dienaangaande geen aannemelijke verklaring heeft. Verzoeker brengt evenmin enig begin van bewijs bij betreffende zijn reisweg; hij toont derhalve niet aan wanneer hij zijn land verlaten heeft noch wanneer hij in België is aangekomen. Hij verklaarde met het vliegtuig gereisd te hebben vanuit Dehli naar een onbekend land in Europa. Hij moet bijgevolg in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket of instapkaart waaruit kan blijken wanneer en waar in Europa hij is aangekomen. Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146).

Verzoeker wiens problemen berusten op zijn huwelijk met een moslima brengt evenmin enig begin van bewijs aan van dit huwelijk. Hij verklaarde gehuwd te zijn in een tempel in Dehli, maar maakt niet aannemelijk waarom hij dienaangaande geen bewijs kan aanbrengen. Verzoeker toont derhalve niet aan een interreligieus huwelijk te hebben aangegaan. Verzoekers verwijzing naar algemene rapporten betreffende interreligieuze huwelijken en geweld tussen moslims en christenen volstaat dienaangaande immers niet om iemand als vluchteling te erkennen.

Verzoeker heeft, volgens zijn verklaringen, zijn land verlaten in juli 2009 en slechts een asielaanvraag ingediend in mei 2010. Van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming mag worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk informeert over de wijze waarop hij die bescherming kan bekomen en vervolgens met de nodige spoed een asielaanvraag indient. Dat verzoeker geen andere taal dan het Hindoe kent is geen afdoende verschoningsgrond. Uit het gehoorverslag van 13 december 2010 blijkt overigens dat verzoeker zelf verklaarde dat hij in Duitsland ontkennend heeft geantwoord op de aan hem gestelde vraag of hij er asiel wilde vragen. De aanzienlijk lange tijd die verzoeker erover gedaan heeft alvorens hij effectief internationale bescherming heeft gezocht is niet verenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging.

Wat ten slotte de stelling van verzoeker betreft dat hij vervolging vreest omwille van zijn asielaanvraag in het buitenland, merkt de Raad op dat verzoeker nooit eerder, noch bij het Commissariaat-generaal noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken melding heeft gemaakt van dergelijke vrees zodat ook deze ernstig dient gerelativeerd te worden. Waar verzoeker voorts ter ondersteuning van deze vrees citeert uit informatie daterend van 2006 van de 'Immigration Board of Canada', merkt verwerende partij terecht op dat verzoeker slechts op selectieve wijze de informatie van de 'Immigration Board of Canada' heeft aangehaald gezien uit dezelfde informatie, die aan de verweernota werd toegevoegd, blijkt dat er eveneens een bron is die dit tegensprekt en aangeeft dat het geenszins waarschijnlijk is dat teruggekeerde asielzoekers zouden worden 'lastiggevallen'. Indien dit al het geval zou zijn blijkt uit de informatie bovendien dat dit niet het gevolg is van het feit dat de betrokkene een asielaanvraag indiende in het buitenland, maar wel omdat de betrokkenen bij grensoverschrijding niet in het bezit zijn van de vereiste geldige reisdocumenten en zij dienvolgens niet voldoen aan de Indiase wetgeving op het vertrek uit en terugkeer naar India.

Waar verzoeker zich ten slotte beroept op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en een onmenselijke en vernederende behandeling vreest bij een terugkeer naar zijn geboorteland, merkt de Raad op dat verzoeker moet aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bepaald in artikel 48/4 § 2 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat noch in het verzoekschrift noch in de stukken van het administratief dossier enig element is terug te vinden dat toelaat te stellen dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade zou lopen indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst. Aangezien de feiten aan de basis van zijn asielaanvraag niet geloofwaardig werden bevonden, zijn er derhalve geen *"zwaarwegende gronden"* om aan te nemen dat verzoekende partij op grond van deze feiten *"een reëel risico zou lopen"* *"de doodstraf of executie"* of *"foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of*

bestrafing van een verzoeker in zijn land van herkomst" zou ondergaan in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de wet. Er wordt niet aangevoerd en het blijkt evenmin uit de stukken van het dossier dat de actuele toestand in India overeenstemt met een situatie van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet zodat deze bepaling dan ook niet van toepassing is.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER